

A marxizmusból és az asztrológiából – a megváltó Jézushoz

(Ungarisch, Hungarian)

Eredeti cím: Von Marxismus und Astrologie zum Retter Jesus

Fordította: **Máté Zsuzsa** (2020. február)

Katrin Weins vagyok, 1966-ban születtem az egykori NDK-ban Prenzlauuban (Uckermark). Szívem mélyén mindig tudatában voltam az örökkévalóságnak. Mielőtt iskolába kerültem és ateista nevelést kaptam volna, meggyőződésemm volt, hogy létezik örök élet. A szüleimre mindig úgy néztem, mint akiktől útmutatást várhatok. Egy nap azt a megdöbbentő hírt hallottam az édesanyámtól, hogy egyik kedves szomszédunk meghalt. Életfilozófiám kártyavárként omlott össze, amikor édesanyám kijelentette előttem, hogy amikor valakit a sírba tesznek, azzal mindennek vége.

Akkor elkezdtem a halálról gondolkodni, és feltettem magamnak a kérdést: mit csinál az ember egy egész örökkévalóságon át a sírban? Hiszen az nagyon unalmas, és szörnyű lehet az a sötétség is! Még mindig meg voltam róla győződve, hogy a tudatom nem fog kialudni. Azután megmagyarázták, hogy ha valaki meghal, többet nem érez és nem gondolkodik. Minden véget ér, annyi volt, és kész.

Így elfojtottam magamban a halál problémáját, mert úgy gondoltam, hogy az én koromban az még nagyon messze van. Valamikor kora ifjúságomban láttam egy mesét a tévében. Ez ráébresztett az ilyen fogalmakra, mint Isten és ördög. Az mondtam magamban, hogy ha imádom a halált, akkor talán jóindulatra hangolom magam iránt. Annak a mesének a hatására egy ideig kerültem az Isten szót, hogy tetszésére legyek a halálnak, vagyis végső soron az ördögnek. Isten kegyelme által ettől már szabad vagyok.

A diákéveim alatt (Templinben szereztem tanári diplomát) 1986-ban meghalt a nagymamám, akit nagyon szerettem. Egy világ omlott össze bennem. Halála teljesen váratlan volt. Életemben először kellett temetésen részt vennem. Folyton az járt a fejemben, hogy fogom túlélni. A temetés előtti éjszakán Isten álmot küldött nekem. Ebben az álomban megérkezett a nagymama nyugat-berlini barátnője, és ő lett a támaszom. Ezt mondta: most van egy új nagynénéd. Alig tudtam felfogni, hogy a temetés napján minden pontosan ugyanúgy történt, ahogy megálmodtam, mert a nagymama barátnője tényleg megérkezett, és tényleg azt mondta, hogy ő lesz az új nénikém. Vajon véletlen volt ez? – tettem fel a kérdést. Nem! Isten ezt megjelentette nekem.

Tanulmányaim során különösen ki voltam szolgáltatva a marxizmus-leninizmusnak, semmit se tudtam ellene tenni. Elolvastam az Anti-Dürringet¹, és egy nap megszületett bennem a meggyőződés, hogy az anyag uralkodik a szellem felett.

A nagymama halála után nagyon sokat filozofáltam, és a gondolataimról naplót vezettem. Végül azonban erre a meggyőződésre jutottam: „Kideríthetetlennek tűnik, mi volt legelőször, éppen ezért jogos az a sejtelmem, hogy Isten létezik.“

Miután lediplomáztam, egy időre szüneteltettem ezeket a gondolatokat. Mással voltam elfoglalva. 1989-ben jött a rendszerváltás, és én elutazhattam Nyugat-Berlinbe. Még néhány évvel korábban teljesen elbűvölt a nyugati tévében az Astroshow c. műsor. Ezért megvettem az első, asztrológiáról szóló könyveimet, és az asztrológia szenvedélyes híve lettem. Később istentelen férfiügyek következtek. Ezek sok csalódást okoztak, de én nem tanultam belőlük. Összejöttem egy teljesen összezavarodott férfival, aki balesetben elveszítette a fiát. Segíteni akartam neki a gyász feldolgozásában, és kapcsolatba léptem a halott fiúval. Annyira belelovaltam magamat, hogy megbetegedtem, és beutaltak a pszichiátriára. Onnét csak fél év múlva bocsátottak el, olyan súlyos depresszióm volt. 1996-ban ezt írtam a naplómba: „Minden este olvasom a Bibliát, a zsoltárokat, hogy megköszönjem Istennek az elmúlt év csodáját. Az asztrológiával és a parapszichológiával végeztem... Pillanatnyilag minden szeretetem Istené.“

Bármilyen különös, de 2001 májusában megint ez olvasható a naplómban: „Újra asztrológiával foglalkozom. Most éppen egy asztrológiai távképzésen veszek részt.“ Micsoda oktalanság! Ennek következtében 2002-ben ismét a pszichiátriára kerültem.

2008-ban megkeresztelkedtem a templini evangélikus templomban, mert meggyőződésem volt, hogy a keresztség elég ahhoz, hogy valaki a mennybe jusson. A Biblia olvasásában ugyanilyen felületes voltam. Így még mindig nem ébredtem tudatára, mi Jézus Krisztus jelentősége az életünkre nézve. 2010-ben szimpátia ébredt bennem a judaizmus iránt, és ott ismertem meg új élettársamat. 2017-ben egy bélműtétet követően komoly komplikációk léptek fel nála. Érzelmileg egyszer fent, máskor lent voltam, mintha hullámvasúton ülnék. Elkezdtem nagyon mélyen imádkozni – Jézushoz is. Minden második nap meglátogattam *Helmutot*, vagy Berlinben vagy Wandlitzban. Légcsőmetszést hajtottak végre rajta, ezért csak ritkán tudtunk beszélgetni. Élete utolsó hét hónapjában pedig már egyáltalán nem. Éreztem, hogy csak Istentől kaphattam azt az erőt, hogy ezt a rendkívüli megterhelést el tudom viselni, mert a két pszichiátriai kezelést követően munkaképtelennek nyilvánítottak. Saját erőmből erre nem lettem volna képes. Közben már 2018 márciusában jártunk, és még mindig nem tettem nagyobb előrelépést a hitben.

---

1 Az Anti-Dürring *Friedrich Engels* vitairata, amelyben *Eugen Dürringet* cáfolja meg *Karl Marx* közreműködésével. A egyik leghatásosabb marxista írásnak tartják.

Ekkor nagy sorscsapás ért. Édesapám teljesen váratlanul holtan esett össze. *Helmutot* is és édesanyámat is nekem kellett támogatnom. Fél évvel később, 2018 szeptemberében *Helmut* elveszítette az életért vívott csatát. Abban az időben újra olvasni kezdtem a Bibliát, és akkor éreztem meg először, micsoda roppant erő van Isten szavában. Újra és újra Jézushoz érkeztem el, és a You Tube-on is elém kerültek a megfelelő előadások a videók nagy kínálata ellenére is. December elején találtam meg *Hans Peter Royer* Hogy lehetek keresztyén [Wie schaffe ich es, Christ zu sein] c. előadását, amely sokat segített. 2018.12.13-án pedig rábukkantam *Werner Gitt* professzor mindent eldöntő előadására: Istenben vagy Jézusban higgyünk? [An Gott glauben oder an Jesus?]

Ez után az előadás után úgy éreztem, mintha hályog esett volna le a szememről. Hirtelen felfogtam, miért kellett mindazt átélnem, amit átéltem. Mert még nem bíztam rá az életemet Jézusra. Néhány nappal később rátaláltam a Bruderhand Misszióra és más, olyan evangélistákra, mint *Wilhelm Pahls*. Nagy hatással volt rám *Werner Heukelbach* megtérésének története, és megvettem az Isten terve a világ történéseiben - Ez vár a világra [Gottes Plan im Weltgeschehen - Das harrt ihrer] c. könyvet. Szívből köszönöm Uramnak, hogy ilyen fantasztikusan vezetett. A megtérésem óta véget ért az érzelmi hullámvasút, pedig 2019 márciusában elveszítettem az én drága édesanyámat. Annak ellenére, hogy ateista nevelést kaptam, és bálványimádó voltam, az Úr soha nem hagyott magamra, és segített, hogy megtaláljam Jézust. Most már minden nap olvasom a Bibliát, és erőt merítek Isten Igéjéből. Továbbra is a templini evangélikus gyülekezetbe járok.

Kedves Olvasó, az élettörténetem alapján szeretnék neked egy jó tanácsot adni: fordulj az Úr Jézus Krisztushoz, bízd rá az életed, és kövesd Őt! Vallj meg neki őszintén a bűneidet, és fogadd el az új élet ajándékát, hogy veled töltsd az örökkévalóságot, és ne kerülj az örök kárhozatba.

„Többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” (Galata 2,20)

Katrin Weins, D-17268 Templin (Deutschland)